

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: V.S.D., narozený ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, t.č. pobytem ...,
zastoupený: JUDr. Ing. Jakub Backa, advokát, se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 29.1.2019 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.1.2019 č.j. OAM-267/LE-LE05-BA04-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu JUDr. Ing. Jakubu Backovi se přiznává odměna ve výši 8.228,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. 9504399001/5500, VS: 4819 vedený u Raiffeisenbank a.s.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou** ze dne 29.1.2019 předanou k poštovní přepravě dne 6.2.2019 a soudu doručenou dne 7.2.2019 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 22.1.2019 č.j. OAM-267/LE-LE05-BA04-2018, kterým bylo rozhodnuto tak, že mezinárodní ochrana dle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**) se žalobci neuděluje. Součástí žaloby učinil žalobce i žádost o ustanovení zástupce a výslovně žádal o advokáta JUDr. Ing. Jakuba Backu, se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6. Usnesením zdejšího soudu ze dne 13.2.2019 č.j. 60Az 13/2019-22 byl žalobci ustanoven zástupcem zmíněný advokát, neboť jej zastupuje i v dalších řízeních s obdobným předmětem.
2. **V žalobě** k výzvě soudu doplněné dne 13.5.2019 žalobce předně namítal, že žalovaný nesprávně vyhodnotil nepřijatelnost zásahu do jeho rodinného života jakožto porušení čl. 8 Úmluvy. Žalovaný se v odůvodnění rozhodnutí zabýval otázkou, zda jsou v případě žalobce dány důvody udělení doplňkové ochrany z toho důvodu, že by jeho vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (dále jen **ČR**), konkrétně s článkem 8 Listiny a dospěl k názoru, že nikoliv. Žalobce s názorem žalovaného nesouhlasil a zdůraznil, že v průběhu správního řízení vyšla najevo řada důvodů, které ve svém kontextu vedou nutně k naprosto jinému závěru, než k jakému dospěl žalovaný. Žalobce uvedl, že na území ČR pobývá jeho nezletilý syn se svojí matkou, která již není žalobcovou partnerkou, žalobce tak nemůže ovlivnit pobyt svého nezletilého dítěte - přinejmenším nikoliv v reálné dohledné době - v žádném případě tedy nemůže docílit toho, že by mohl svůj rodinný život realizovat po přesídlení do své vlasti. Nelze pochopitelně opomenout to - jak učinil žalovaný - že žalobci byl zakázán pobyt na území Evropské unie (dále jen **EU**) a svůj rodinný život tedy nemůže realizovat prostřednictvím zákona o pobytu cizinců. V žádném případě proto nelze souhlasit s paušálním odkazem na možnost žalobce řešit svoji situaci pomocí institutů zakotvených v zákoně o pobytu cizinců. K tomu lze připomenout např. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 11.3.2015 č.j. 3 Azs 256/2014-27. Podobně jako v odkazovém případě i v případě žalobce žalovaný zcela paušálním a neindividualizovaným způsobem neřešil konkrétní okolnosti případu žalobce a vystačil si s prostým odkazem na možnost řešení situace žalobce právě prostřednictvím zákona o pobytu cizinců. V případě žalobce totiž toto řešení zcela pochopitelně nepřipadá v úvahu, a to alespoň v rámci dohledné doby, a to s ohledem na existenci řady zákazů vstupu žalobce na území států EU, které zcela kategoricky znemožňují využití jakéhokoli institutu zakotvené v zákoně o pobytu cizinců. Zatímco v případě eventuálního udělení doplňkové ochrany žalobci by bylo možné uvažovat o novém rozhodnutí ve věci žalobcova správního vyhoštění, jímž by bylo možné existující zákazy s ohledem na jeho rodinný život zrušit, jeho případné vycestování fakticky zavírá cestu i tomuto výjimečnému institutu. Tato skutečnost společně se zcela nesprávným vyhodnocením individuálních okolností žalobcovy situace vede k jednoznačnému závěru o nezákonnosti a neakceptovatelnosti napadeného rozhodnutí. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. *(K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí a potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech a usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 19.11.2019 č.j. 17A 165/2018-18).*
3. **Napadeným rozhodnutím** ze dne 22.1.2019 č.j. OAM-267/LE-LE05-BA04-2018 bylo rozhodnuto ve věci žádosti žalobce tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, 14a a § 14b zákona o azylu neuděluje. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že dne 31.10.2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, v níž uvedl pouze

to, že tady žádá o azyl. Následně dne 2.11.2018 poskytl údaje k podané žádosti a dne 16.11.2018 byl s žalobcem veden pohovor. Z daného vyplynulo, že Vietnam žalobce opustil v roce 2006 z finančních důvodů a nechtěl k tomu více dodat. Do Vietnamu se vrátil jednou a to v roce 2013 z důvodu návštěvy a pobýval tam téměř měsíc. Vietnam opustil na základě svého cestovního pasu s vízem za účelem podnikání. Prohlásil, že o pas požádal na policii a normálně ho dostal a s jeho vyřizováním neměl žádné problémy, stejně tak neměl žádné problémy při odjezdu z vlasti a při hraniční kontrole. Ve vlasti nikdy neměl žádné problémy, protože celá jeho rodina je členem Komunistické strany Vietnamu a jsou podle toho vzornými občany. K otázce, zda byl ve Vietnamu někdy trestně stíháný, uvedl, že jsou komunisté a tak jsou bez problémů. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu sdělil, že tady má rodinu, tedy dítě, které se v ČR narodilo, a dodal, že nedávno chtěl otevřít obchod a bohužel to nešlo, jinak by tady chtěl žít s rodinou a starat se o ní. Upřesnil, že dítě žije s matkou v Německu, která je tam za prací, ale jinak mají oba v ČR pobyt a dle jeho slov i bydliště a všechno. K důvodům své žádosti o mezinárodní ochranu nechtěl nic dodat. Sdělil, že ve Vietnamu se ničeho neobává, ale že má strach ze svého zadlužení. Upřesnil, že si půjčil peníze kvůli obchodu a půjčil si dost, a proto z toho má strach, protože nemá možnost zaplatit. Potvrdil, že jeho strach pramení z nemožnosti splácet dluh. Následně prohlásil, že sdělil všechny důvody k odjezdu z vlasti a k žádosti o mezinárodní ochranu.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je snaha zůstat v ČR, kde má jeho syn pobývajícím aktuálně se svou matkou v Německu povolen trvalý pobyt, aby se o něj mohl pokud možno starat, a obava z nemožnosti splácet dluh ve Vietnamu.

Žalovaný při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce vycházel především z jeho výpovědi a dále z informací které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Konkrétně vycházel z informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR ze dne 24.8.2018 Vietnam - Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze zprávy Ministerstva zahraničí Spojených států amerických o dodržování lidských práv ve Vietnamu v roce 2017 ze dne 20.4.2018, z Výroční zprávy organizace Amnesty International - Vietnam ze dne 22.2.2018 a z Výroční zprávy organizace Human Rights Watch ze dne 18.1.2018. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany.

Dále se žalovaný zabýval také rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Z výpovědi žalobce v průběhu správního řízení však nevyplynul žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalobce je dospělou, plně právně způsobilou osobou a dle jeho vlastních prohlášení nemá žádné zvláštní potřeby a i jeho zdravotní stav je dobrý a nevyžaduje tudíž žádnou specializovanou či ve vlasti nedostupnou péči. Co se týče tvrzeného důvodu, že žalobce chce být co nejbližší synovi, aby se o něj mohl pokud možno starat, správní orgán jej neshledal za důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu z humanitárních důvodů a odkázal na konstantní názor NSS vyjádřený např. v rozhodnutích č.j. 3 Azs 12/2003 ze dne 15.10.2003 či č. j. 1 Azs 5/2011 ze dne 28.4.2011, ze kterých jasně vyplývá, že ani existence soukromých či rodinných vazeb na území ČR nelze považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Syn žalobce ani na území ČR nepobývá, nýbrž pobývá se svou matkou v Německu, jak sám žalobce během správního řízení uvedl. Azyl z humanitárních důvodů je institutem zcela výjimečným, jímž nelze obecně řešit získání k

povolení pobytu v ČR, obcházet povinnosti vyplývající ze zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), a legalizovat si zdejší pobyt.

Žalovaný tedy nedospěl k závěru, že by žalobce byl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, že by mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Ze správního řízení ani nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu § 13 zákona o azylu. Také žalovaný konstatoval, že v průběhu řízení nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b téhož zákona. Závěrem bylo uvedeno, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany, proto mu nebyla udělena.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 28.5.2019**, které bylo doručeno i žalobci, popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Na základě získaných informací správní orgán vyloučil možnost udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. V této souvislosti žalovaný odkázal na samotné rozhodnutí a vedený správní spis, ze kterého je patrné, proč tak učinil. Současně ani neshledal, že by případné vycestování žalobce bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR ani po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žalobcem. Žalobce sice uvedl, že na území EU žije jeho nezletilý syn, kterému bylo uděleno povolení k trvalému pobytu v ČR, správní orgán však upozornil, že existence soukromých a rodinných vazeb sama o sobě nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné z jejích forem. I pobytové oprávnění udělené nezletilému dítěti žalobce, tedy povolení k trvalému pobytu, se řídí ustanoveními zákona o pobytu cizinců. Toho by měl využít i žalobce, jak již správní orgán podotkl ve svém rozhodnutí. Námítky obsažené v žalobě žalovaný neshledal relevantními. V průběhu správního řízení vyšla najevo řada důvodů, které ve svém kontextu vedou nutně k naprosto jinému závěru, než k jakému dospěl žalovaný správní orgán, avšak jako jediný důvod uvádí rodinné vazby žalobce, se kterými se správní orgán však ve svém řízení vypořádal. Žalobce sice svou žádost o mezinárodní ochranu odůvodnil mj. rodinnými vazbami na území ČR, resp. šířeji EU, z jeho výpovědí v průběhu správního řízení, evidence žadatelů o mezinárodní ochranu v ČR a ani ze zjištění správního orgánu však nevyplývá, že by byl v ČR udělen azyl některému z rodinných příslušníků žadatele ve smyslu tohoto ustanovení. V průběhu správního řízení tak bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je snaha zůstat v ČR, kde má jeho syn pobývací aktuálně se svou matkou v Německu povolen trvalý pobyt, aby se o něj mohl pokud možno starat, a dále obava z nemožnosti splácet dluh ve Vietnamu. Současně žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 24.2.2005 sp.zn. 7 Azs 187/2004 a závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
5. **Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 22.1.2019 i ve vyjádření žalovaného ze dne 28.5.2019 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 22.1.2019 žalobci předáno dne 24.1.2019.

6. Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.
7. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 22.1.2019, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
8. V nyní projednávané věci žalobce v azylovém řízení opřel svou žádost o udělení mezinárodní ochrany o tvrzení, že chce zůstat v ČR, kde má jeho syn pobývajícím aktuálně se svou matkou v Německu povolen trvalý pobyt, aby se o něj mohl pokud možno starat a současně měl obavu z nemožnosti splácet dluh ve Vietnamu. Žalovaný se při rozhodování o (ne)udělení mezinárodní či doplňkové ochrany těmito skutečnostmi zabýval a vzal v úvahu všechny jemu známé okolnosti a dospěl k závěru, že vycestování žalobce nepředstavuje natolik intenzivní zásah do jeho práv chráněných článkem 8 Úmluvy, který by bylo možné považovat za vážnou újmu a důvod pro udělení doplňkové ochrany. Žalobce posléze v žalobě uplatnil námitky, které směřovaly k tomu, že žalovaný nesprávně vyhodnotil nepřijatelnost zásahu do rodinného života žalobce jakožto porušení čl. 8 Úmluvy.
9. Žalovaný se k zásahu do rodinného života vyjádřil mimo jiné na str. 4-5 napadeného rozhodnutí, když konstatoval, že: *„Případné vycestování výše uvedeného žadatele po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žadatelem nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Žadatel sice uváděl, že na území EU žije jeho nezletilý syn, kterému bylo uděleno povolení k trvalému pobytu v ČR správní orgán však upozorňuje že existence soukromých či rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě Jak totiž zcela jednoznačně opakovaně vyložil NSS, např. ve svém rozhodnutí č.j. 2 Azs 66/2008 ze dne 8.1.2009 č.j. 9 Azs 3/2010 ze dne 21.4.2010 č.j. 6 Azs 5/2010 ze dne 21.5.2010 nebo č.j. 1 Azs 5/2011 ze dne 28.4.2011, rodinné ani soukromé vazby cizince v ČR nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona azylu. Jak opakovaně NSS vyložil, v případě, že žadatel o mezinárodní ochranu hodlá realizovat své právo na soukromý a rodinný život na území ČR, nezabývá jej to povinnosti dodržovat pravidla stanovená pro pobyt cizinců na území ČR. V této souvislosti je také třeba si uvědomit, jak upozornil NSS právě ve svém rozsudku č.j. 1 Azs 5/2011, že ustanovení čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Správní orgán podotýká, že žadatelův syn navíc ani na území ČR nepobývá, nýbrž pobývá se svou matkou v Německu, jak sám žadatel během správního řízení uvedl.*
10. Nejprve soud uvádí, že podle judikatury NSS ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi (srov. například rozsudek ze dne

29.2.2012 č.j. 2 Azs 38/2011–47). Zároveň je třeba připomenout závěry rozsudku NSS ze dne 28.11.2008 č.j. 5 Azs 46/2008-71, v němž tento soud v zásadě uvedl, že k zásahu do rodinného a soukromého života může obvykle dojít teprve v případě správního vyhoštění, s nímž je spojena i doba znemožňující cizinci vstup na území ČR. Právě dlouhodobý zákaz pobytu totiž může v některých konkrétních případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života. Naopak neudělení některé z forem mezinárodní ochrany většinou neznamená, že by cizinec nemohl na území ČR po delší dobu pobývat, a má tudíž možnost příslušné povolení k pobytu opět získat a do ČR se prakticky obratem vrátit. Zpravidla tak neudělení mezinárodní ochrany nebude znamenat tak významný zásah do rodinného a soukromého života, aby bylo možné uvažovat o rozporu s čl. 8 Úmluvy. NSS též v citovaném rozhodnutí uvedl, že výjimkou by byl pouze případ, kdy by si žalobce vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR.

11. Skutečnost, že žalobce má syna žijícího s matkou na území Německa, nezakládá automaticky důvodnost žalobcem podané žádosti o mezinárodní ochranu a tuto situaci není možné shledat jako důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu z humanitárního důvodu. Současně zdejší soud uvádí, že z výše shrnutého obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný posouzením důvodů pro udělení humanitárního azylu zabýval a své závěry dostatečně podrobně a logicky zdůvodnil. Soud se ztotožňuje s žalovaným v tom, že humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu je institutem výjimečným a skutečnosti uváděné žalobcem, tedy snahu o legalizaci pobytu v ČR, obavu z nemožnosti splácet dluh ve Vietnamu a zejména starost o syna nelze těmito důvodům podřadit. K tomu soud dodává, že v daném případě je břemeno tvrzení i důkazní na straně žalobce a ten však ani v podané žalobě neuvedl přímo konkrétní skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že již pouhé vycestování z území ČR by představovalo nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života. Pouhé tvrzení, že žalobce má syna, který žije s matkou, nemůže zakládat udělení mezinárodní ochrany v jakékoli formě.
12. Soud v této věci neshledal ze strany správního orgánu taková pochybení, která by odůvodňovala zrušení napadeného rozhodnutí, neboť je toto rozhodnutí zcela srozumitelné a přezkoumatelné. Lze tedy shrnout, že neudělení mezinárodní ochrany nepředstavuje v případě žalobce nedovolený zásah do jeho práva na soukromý a rodinný život podle čl. 8 Úmluvy, tedy ani v tomto smyslu porušení mezinárodních závazků ČR.
13. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), jelikož žalobní námitky soud neshledal důvodnými.
14. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).
15. Žalobci byl pravomocným usnesením ze dne 13.2.2019 č.j. 60Az 13/2019-22 ustanoven zástupcem advokát JUDr. Ing. Jakub Backa, v takovém případě platí odměnu za zastupování a hotové výdaje zástupce stát (§ 35 odst. 10 věta první za středníkem s.ř.s.). Ustanovenému zástupci proto byla přiznána odměna za zastupování v souladu s jím uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 13.5.2019, která je tvořena dvěma úkony právní služby á 3.100,-Kč (převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby) a dvěma

paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Dále ustanovenému zástupci náleží částka ve výši 1.428,-Kč odpovídající 21% dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí 8.228,-Kč a tato částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi na účet č. 9504399001/5500, VS 4819, z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, kterou soud považuje za přiměřenou (**výrok III. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 30. října 2019

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně